

1838 under 20de September 1838 udfærdigede Reglement for Pasgebyrer og andre Omkostninger, som ifølge de nysnævnte Resolutioner fra 1ste October 1838 skulde erlægges til Kvarantænevæsenet, er det bestemt, at ethvert Skib, indenlandst eller fremmed, som fra hiin Side Cap Finisterræ eller fra fremmede Stæder paa denne Side bemeldte Cap indtil Højden af Landskrone ankommer til nogen dansk eller hollsteensk Havn eller passerer Drefundet, Belterne eller den hollsteenske Kanal, og ved Underfølgelse af vedkommende Kvarantænecommission findes saa umistænkeligt, at det kan tillades uhindret Samkvem, Losning og Ladning, skal derom og dertil af vedkommende Kvarantænecommission gives et Pas, for hvilket Pas der som Gebyr skal erlægges til Kvarantæneafsaen paa Stedet, efter Antallet af Skibets Besætning og Passagerer

- a) naar Skibet kommer fra hiin Side Cap Finisterræ for hver Person, Skibsføreren ders under indbefattet . . . 4 Rbmf. rede Sølv,
- b) naar det kommer fra Højden af Cap Finisterræ indtil Højden af Landskrone ligeledes for hver Person . . . 2 — — —

hvorhos det endvidere er bestemt, at Gebyret skal tegnes paa Passet, og at Intet videre maa kræves af Kvarantænevæsenet, og er det i Reglementets § 2 bestemt, at et saadant Pas, naar det engang er betalt, gjælder for samme Rejse overalt i Kongens Riger og Lande, uden at noget nyt Gebyr bliver at erlægge. Ifølge bemeldte Reglements § 7 skulle derhos de Skibe, som paa Grund af Forordningen af 8de Februar 1805 § 17 fritages for Kvarantæne, tage Pas og betale Gebyr efter Reglementets § 1, hvorimod alle Skibe fra Østersøen til Nordøen og alle Skibe, som komme fra nogen Havn paa den østre Side af Rattesgattet sønden for Landskrone, ligesom og alle Skibe i Farten mellem Danmark og Hertugdømmerne ifølge sammes § 5, paa disse Rejser ere fritagne for al Udgift til Kvarantænevæsenet.

Den Norm, hvorefter Gebyrerne for Dvarantænepas se saaledes efter Reglementets § 1 opkræves, synes i flere Henseender at være mindre hensigtsmæssig. En ikke uvesentlig Ulempe er navnlig den, at den i højere Grad besværer de mindre Skibe end de større, idet disse i Almindelighed fare med et forholdsviis mindre Mandskab end hine; men meest trykkende hviler Afgiften dog paa de Dampskibe, som fornemlig beskæftige sig med at overføre Passagerer, og især paa dem af disse, som kun have korte Router og altsaa lave Passagerfragter, idet Dvarantæneafgifterne undertiden have udgjort endog Halvdelen af disse Besøb. Dette Misforhold har derfor ogsaa fremkaldt Besværinger fra flere Dampskibsrederier i de svenske Havne ved Drefundet, hvilke Besværinger ere blevne understøttede af den kongelig Svensk-Norsk Regjering, og det var navnlig disse, som bragte Ministeriet til at bringe denne Sag under nærmere Forhandling. Det var først Ministeriets Agt at raade Bod paa hiint Misforhold ved at vælge en anden Norm for Afgiftens Opkrævning, f. Ex. Læstedrægtigheden. Men idet man da ansaae det for nødvendigt at ordne Sagen saaledes, at Statskassen kunde gjøre Regning paa omtrent den samme Indtægt af den omhandlede Afgift, som den hidtil havde havt, kom man snart til den Erkiendelse, at dette vilde være forbundet med Vanskelighed, hvortil kom, at, medens den forandrede Afgiftsnorm vilde forskaffe Dampskibe en Lettelse, var det sandsynligt, at de Skibe — hvad enten Dampskibe eller Seilskibe — som hovedsagelig benyttes til Godstransport, derved vilde faae en forøget Udgift. Der indtraadte imidlertid senere en Omstændighed, nemlig Ophævelse af Sunds og Beltolden, som gav Sagen en saadan Vending, at Ministeriet fandt sig foranlediget til at tage under Overveelse, om ikke Dvarantæneafgiften ganske burde bortfalde.

Saalænge Sunds og Beltolden opkrævedes, havde det Sundhedspas, som Dvarantænecommissionen i de Stæder, hvor Tolden oppebæres, meddeelte forbiiseilende Skibe, der vare bestemte til Østersøen, en særegen Betydning, idet Skibene maatte være forsynede med